

[Ole Bernt Henriksen]

se modsætninger og disse spændinger. Jeg håber, vi som et led i den nye stil i dansk sikkerhedspolitik kan bløde lidt op og sige, at vi godt kan tale kaprustning, at vi godt kan tale raketter, men at vi også kan tale mål og midler til at fjerne den underliggende spænding, som ville være til stede og være en fare for verden, uanset om vi fjernede 90 pct. af missilerne i både Øst og Vest.

Jeg kunne stadig som led i dette tænke mig at sige, at det vel tilkommer vores generation af vesteuropæere i NATO og som medlemmer af NATO også at få formuleret et budskab til den kommende sovjetiske ledelse om, hvordan vi vil samarbejde med den, hvad vores holdning til den kommende sovjetiske ledelse vil være. En debat, der alene handler om rustningskapløbet, bliver en tynd og en fattig debat, der ikke fører til noget mål.

Vi må også have en debat, der – ikke rituelt, men alvorligt – gør Sovjetunionen opmærksom på, at det, som Sovjetunionen gør i Afghanistan, er uacceptabelt og uforeneligt med Sovjetunionens egne bekendelser til fred i den ganske verden.

Vi må gøre styret i Polen opmærksomt på, at vi ikke er splittede – sådan som nogle kunne få indtryk af, når de hører og følger den danske udenrigspolitiske debat – at vi ikke er splittede i fordømmelsen af det, der nys er sket i Polen, og som ikke bare viser, at systemet har svært ved at styre den polske befolkning, men som til vores meget store uro viser, at nu kan styret minsandten heller ikke styre sig selv.

Vi kunne gå videre og sige, at der ligger en omfattende dansk interesse i, at det europæiske samarbejde udbygges. Udvidelsen f.eks. med Spanien og Portugal, som har gamle og tætte forbindelser til hele Latinamerika, åbner jo mulighed for, at vi snart kan komme til at deltage i en opbygning af hele det fattige, men på naturstoffer så rige Latinamerika. Det er nok også et perspektiv, der er værd at se på i en dansk udenrigspolitisk debat.

Jeg vil gerne sammenfatte mine betragtninger ved denne lejlighed i en konstatering af, at det er som loyalt medlem af NATO, at Danmark får indflydelse, ikke blot på kaprustning, som hr. Lasse Budtz taler så meget om, men på forholdet mellem Øst og Vest, ikke i de næste 2 år, men i de kommende

mange årtier. Det er som loyalt medlem – og jeg understreger ordet »loyalt« – som viden- de, tænkende, fornuftbetonet medlem af NATO og EF, at vi kan påvirke forholdet mellem os og Sydøstasien – jeg har nævnt Latinamerika – og at de, der er så utilfredse med USA, kan tegne en anden politisk linje end USA, når de er utilfredse med USA. For det havde man vel ikke drømt om at Danmark kunne gøre alene?

Endelig vil jeg gerne sige, at det for mig at se må være håbet, at vi kommer ud af denne debat med en dansk udenrigspolitik, hvis troværdighed er styrket.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Jeg vil kun gøre nogle enkelte bemærkninger til hr. Ole Bernt Henriksens indlæg her i debatten i dag om arbejdet i regeringen og i folketinget vedrørende det sikkerhedspolitiske. Det er rigtigt, at jeg har sagt – måske lovlig bramfrit, det kan jo ske for selv de bedste – at jeg ikke havde lod eller del i Dyvigudvalget. Deri ligger ikke, at jeg ikke vedkender mig, at jeg har stillet forslaget om at give folketinget en bred redegørelse, men beslutningen om, under hvilke former en regering vil følge en sådan idé, er naturligvis regeringens egen. Derfor er det regeringen, der har etableret Dyvigudvalget, og selvfølgelig regeringen, der til syvende og sidst, som også udenrigsministeren understregede det her i dag, er ansvarlig for, hvad der bliver oversendt til folketinget, og hvilke kommentarer – det er jo nok så vigtigt – en sådan rapport bliver ledsaget af.

Derudover vil jeg gerne sige til hr. Ole Bernt Henriksen, at jeg i den artikel, som hr. Ole Bernt Henriksen omtalte, sagde, at udgangspunktet for et sådant arbejde måtte være to forhold, dels de i folketinget vedtagne dagsordener, dels Danmarks medlemskab af NATO. Jeg henviste også til, at man i den norske debat og i den norske beslutning på en række områder fra de borgerlige norske regeringspartiers side har nærmet sig det norske arbejderpartis opfattelse. Det gælder i spørgsmålet om fastfrysning af atomvåbenlagrene – altså det, man på norsk kalder frys – det gælder i spørgsmålet om Norden som atomvåbenfri zone som et positivt bidrag til en bred europæisk afspændingsproces, det